

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

Despre presupțiunile în genere și puterea lor probatorie, (art. 1199, 1200 c. civ.) de d-l D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Curtea de casație, s. I : Vasile D. Lăzăroiu cu Anton Apostol.

Judecătoria ocolului Strehaia : Anica Gheorghe Bârsescu și alții cu Ecaterina Nicolae St Dumitrescu și altul.

Despre aducerea la îndeplinire a ordonanțelor de adjudecare de d-l Arthur G. Sion.

Bibliografie.

Despre presupțiunile ⁽¹⁾ în genere și puterea lor probatorie (art. 1199, 1200 C. civ.).

În lipsă de probe propriu zise, adică de inducțiuni care conduc la o certitudine cel puțin relativă, precum este dovada scrisă, legea se mulțamește cu presupțiunile, care conduc numai la probabilitate.

Presupțiunile sunt niște consecințe sau mai bine zise niște inducțiuni ⁽²⁾ sau coniecturi ce legea sau magistratul trage din un fapt cunoscut la un fapt necunoscut, pe cale de probabilitate. Astfel, din faptul că creditorul a remis debitorului titlul care servea de dovadă creanței sale, legea trage consecința că debitorul este liberat (art. 1138, § 1), pentru că, de obicei creditorul nu restituie debitorului titlul creanței sale de cât în urma plății ⁽³⁾. De aceea, Cujacius dicea : *Praesumptio sumitur ex eo quod plerumque fit*.

(1) Cuvântul *praesumptio* vine de la *proe* și *sumere* (a lua înainte), pentru că presupțiunea face să se ia un lucru de adevărat (*sumit pro vero, habet pro vero*), înainte de a se trage dovada de aiurea (*proe, id est antequam aliunde probetur*). Cpr. Pothier, II, 839, p. 448 (ed. Bugnet). Baudry, II, 1281.

(2) Sunt autori cari nu admit cuvântul *inducțiune*, ținând că raționamentul judecătorului numit presupțiune presupune metoda *deductivă*, care se scoboară de la o propoziție generală la o consecință particulară. Vezi Planiol, II, p. 5, nota 1. Discuție pură de cuvinte !

(3) Cpr. Pothier, II, 839.

Presupțiunea, după cum foarte bine observă Pothier (II, 839), se deosebește de proba propriu zisă ; căci, pe când această din urmă face credință direct și prin ea însuși de un lucru, presupțiunea nu face credință de cât pe cale de consecință și de probabilitate. Astfel, chitanța eliberată de debitor dovedește direct plata ca și mărturia acelor care atestă acest fapt ; judecătorul, în acest caz, se convinge despre plată fără nici un raționament ; pe când restituirea titlului făcută de creditor debitorului nu dovedește imediat și direct liberarea acestuia din urmă ; legiuitorul nu ajunge la acest rezultat de cât prin următorul raționament : prin restituirea titlului creanței sale, creditorul s'a pus în imposibilitate de a-și exercita dreptul său, fie că el a fost plătit, fie că a renunțat la plată, și în ambele cazuri debitorul este liberat ⁽⁴⁾.

Presupțiunile se impart în două categorii : acele stabilite de lege (presupții legale), pe care Pothier (II, 839) le numea *de drept*, și acele trase de judecătorești (presupții umane sau ale omului), pe care Pothier (*loco cit.*) le numea *simple*.

Presupțiunea legală este aceea care rezultă din lege. Fără o anume lege nu poate să existe presupțiune legală, și judecătorul nu poate să creeze asemenea presupții, nici să admită altele de cât acele statornicite de lege ⁽⁵⁾.

De aceea, am susținut în tot-d'a-una că presupțiunea muciană, astfel numită, pentru că a fost închipuită de Quintus Mucius Scevola ⁽⁶⁾ care 'și avea ființă în legile noastre anterioare ⁽⁷⁾ și după

(4) Cpr. Pothier, II, 839. Thiry, III, 153. T. Huc, VIII, 301 Planiol, II, 14.

(5) Cpr. T. Huc, VIII, 222.

(6) L. 51, Dig., *De donationibus inter virum et uxorem*, 24, 1 și L. 6, Cod., *eod.*, 5, 16.

(7) Art. 1695 Cod. Calimach și art. 45, partea III, capit. 16, Cod. Caragea, pentru *exoprică*. S'a decis cu drept cuvânt că această presupțiune exista sub toate regimurile matrimoniale și că ea putea fi invocată de toți creditorii personali ai bărbatului, fie anteriori, fie posteriori achizițiunei. Cas. rom. Secții-unite; Bulet. 1890, p. 7 urm. « Prin această dispozițiune, dice Curtea din Galați, în afacerea celebră a printului Gr. M. Sturdza cu principesa Gortciakow (*Dreptul* din 1892, No. 45), legiuitorul Calimach, urmând tradițiunea vechei le-

care toate bunurile dobândite de femeie în timpul căsătoriei erau presupuse a fi dobândite cu banii bărbatului (*ex bonis mariti*), dacă ea nu dovedea origina lor (*unde habuerit*), este inadmisibilă astăzi, pentru că nici o lege n-o consacră, și pentru că legiunile anterioare sunt abrogate în această privință, ca unele ce sunt contrare Codului actual (art. 1912)⁽⁸⁾. Asemenea presumpție nu mai poate fi deci admisă astăzi de cât pentru actele petrecute sub vechea legislație⁽⁹⁾ și în materie comercială, unde art. 792 din Codul de comerț este formal în această privință⁽¹⁰⁾.

Acestea fiind expuse, să venim acum la exemplele de presumpțiuni legale pe care le dă art. 1200.

Și mai înainte de toate trebuie să observăm că reu și fără cale acest text face să figureze între presumpțiile legale mărturisirea și jurământul;

giurii romane, a decis că toată averea dobândită de femeie, în timpul căsătoriei, a cărei proveniență nu se constată și nici n'a fost cunoscută soțului, se socotește ca fiind dobândită de la dănsul, și dar îi aparține lui; că această presumpție se explică în rațiune pe următoarele două considerațiuni: a) dorința legiuitorului de a înlătura bănuiala unei proveniențe neoneste; b) voința de a împiedica donațiunile dintre soți; că nu importă dacă starea de decadență și corupțiune a moravurilor în care ajunsese Romanii, când Quintus Mucius a luat o atare măsură, a existat sau nu și la noi, când legiuitorul Calimach a înființat această presumpție; un lucru însă e cert: că prin această înțeleaptă măsură se susținea sus prestigiul demnității bărbatului și se punea o stavilă liberalităților deghisate, ce bărbatul putea să facă soției sale în timpul căsătoriei, etc.». Cpr. aceeași Curte în altă afacere. *Dreptul* din 1889, No. 76.

⁽⁸⁾ Cpr. Aubry et Rau, V, § 531, p. 511, nota 3. Laurent, XXIII, 416, 487. Marcadé, VI, art. 1532, No. 2, p. 6. Pand. fr., *Mariage*, I, 7376. Répert. Sirey, V^o Dot, 835 urm. și 2938 urm. Valabrègne, *Revue pratique*, anul 1875, t. 42, p. 52 urm. Guillaouard, *Contrat de mariage*, III, 1625 și IV, 2171. Thiry, III, 499. Arntz, III, 883. Odier, *Contrat de mariage*, II, 957 urm. (ed. din 1846). G. Negulescu, *Dreptul* din 1898, No. 10 (adnot. asupra unei sentințe a trib. Prahova). Labbé, nota în Sirey, 88. 1. 145. Massé-Vergé, IV, § 664, p. 214, nota 10. Deloynes asupra lui Tessier, *Société d'acquêts*, 68, p. 126, nota 2 (ed. a 2-a). Fuzier-Herman, III, art. 1530, No. 4. C. Agen. D. P. 83. 2. 41. Cas. fr. D. P. 97. 1. 407. Pand. Period. 98. 1. 321. C. București și Galați. *Dreptul* din 1896, No. 38 și 41. — *Contră*. Cas. rom. Bulet. S-a 1, 1879, p. 684. *Dreptul* din 1894, No. 83. Trib. Putna, *Dreptul* din 1896, No. 38 (sentință reformată de Curtea din Galați). C. Aix. D. P. 72. 2. 49. Sirey, 72. 2. 175. Cpr. și Cas. fr. Sirey, 66. 1. 253. D. P. 66. 1. 126. Duranton, XV, 264 urm. Benoit, *Tr. de la dot* (1846), I, 219. Troplong, *Contrat de mariage*, III, 2246, 2247 și IV, 3017. Veđi asupra acestei controversate tr. nostru în limba franceză p. 88 și 89, nota 2 și t. IV a Comentariilor noastre, p. 585, nota 1.

⁽⁹⁾ Cpr. C. Iași. *Dreptul* din 1891, No. 61. Trib. Prahova. *Dreptul* din 1898, No. 10. Cas. fr. D. P. 77. 1. 214. Sirey. 77. 1. 148. Répert. Sirey, V^o Dot, 832.

⁽¹⁰⁾ Cpr. C. București. *Dreptul* din 1898, No. 39. Veđi asupra art. 792 din C. com. (782 C. ital.), Calamandrei, *Del fallimento* (Torino, 1883), I, p. 380 urm. Cuzzeri, *Il Codice di commercio italiano commentato*, VIII, p. 338 urm., No. 528 urm. (Verona, 1883). Lyon-Caen et Renault, *Dr. comm.*, VIII, 893.

căci ele sunt adevărate probe, ca și dovada scrisă și acea testimonială, după cum o spune art. 1170⁽¹¹⁾. Codul francez cuprinde în această privință o inadvertență⁽¹²⁾, pe care legiuitorul nostru a reprodus-o din nebagare de seamă și de care Codul italian s'a ferit cu drept cuvânt, eliminând din art. 1350 paragraful relativ la mărturisire și jurământ.

Art. 1200 dă ca exemple de presumpții legale:

1° Actele pe care legea le declară nule, pentru că le privește ca făcute în fraudă dispozițiilor sale. Ast-fel, art. 812 din Codul civil, după ce declară ori-ce dispozițiune făcută în favoarea unui incapabil, lovește de nulitate dispoziția făcută tatălui, mamei, descendenților și soțului incapabilului, considerând aceste rude ca persoane interpuse. Aceasta este o presumpție legală, fiind că din faptul cunoscut că dispoziția este făcută cutărei rude, legea deduce un alt fapt necunoscut, adică că liberalitatea este făcută însuși incapabilului⁽¹³⁾.

2° Casurile în care legea declară că dobândirea dreptului de proprietate sau liberarea unui debitor rezultă din oare-care împrejurări determinate. Ast-fel, prescripția achisitivă sau usucapiunea se întemeiază pe o presumpție de liberare, pe care legea o induce din tăcerea păstrată de debitor un timp anume determinat (art. 1847). Tot ast-fel sunt presumpțiile de proprietate (art. 489), presumpțiile de liberare (art. 1138) etc.⁽¹⁴⁾.

În fine, legea citează între presumpțiile legale puterea conferită autorității lucrului judecat. Această presumpție interesează în gradul cel mai înalt ordinea publică, și ca atare, nu poate nici într'un cas fi combătută prin proba contrară, nici chiar prin mărturisire sau jurământ (art. 1201, 1202)⁽¹⁵⁾. «Judecățile ce au luat sfârșit după pravilă și cu desfaceri și isbrâniri, ȳice Andronaki Donici, *nici cu porunca stăpânirii nu se pot strica*» Cu toate acestea, autoritatea lucrului judecat era ceva

⁽¹¹⁾ Cpr. art. 1204 urm. și 1207 urm. C. civ.

⁽¹²⁾ Cpr. Baudry, II, 1280, *in fine*. T. Huc, VIII, 302. Larombière, V, art. 1316, No. 3. Thiry, III, 159. Laurent XIX, 611. Marcadé, V, art. 1350, No. 2, p. 157. Demolombe, XXIX, 217 și XXX, 235. Fuzier-Herman, III, art. 1350. No. 6. Del-sol, *Explan. élément. du C. Napoléon*, II, p. 602. Bonnier, 838. Vigie, II, 1638. Demante, V, 327 bis II. Acolas, II, p. 956. Planiol, II, p. 8, nota 1. — Veđi însă Garsonnet, *Pr. civ.*, III, § 695, p. 482, nota 1 (ed. a 2-a), care ȳice că legiuitorul cu drept cuvânt face să figureze jurământul între presumpțiile legale.

⁽¹³⁾ Mai veđi încă art. 845, 941, etc. Veđi și t. IV a lucr. noastre, p. 819.

⁽¹⁴⁾ Mai veđi încă art. 490, 491, 493, 590, 602, 606 C. com., etc.

⁽¹⁵⁾ Cpr. Cas. rom. Bulet. S-a I, 1881, p. 654. Trib. Făciu și Iași. *Dreptul* din 1891, No. 48 și *Dreptul* din 1892, No. 82. — Jurământul este însă admisibil de câte ori el se referă la fapte intervenite în urma pronunțării hotărârii definitive. Cas. rom. Bulet. S-a 1, 1889, p. 167 și 1890, p. 319.

necunoscut în țara noastră; căci Domnul avea facultatea de a obori ori ce hotărîre și de a trimite pe părți din nou înaintea tribunalelor. Eată cum se exprimă în această privință Constantin Negruzzi în precuvîntarea Codului Andronachi Donici (ed. din 1858): «Când cârmuirea țării căzu în mîna Domnilor greci, legile, după zicerea lui Anahars, ajunseră a fi ca mreața paingului în care muștele mici se prindeau, ear cele mari o spărgeau. Atunci Logofătul cel mare hotărea cum voea și cum era dispus; și dacă jăluitarul apela la Divan, Divanul, sub președenția Domnului, ce nu înțelegea nici limba, nici obiceiul țării, hotărea ca și logofătul, și jăluitarul nu câștiga alta de cît un adaos de cheltueli și de perdere de vreme. El se înturna a casă cu lacrămile în ochi și cu tîrfaloagele în sin, rămânîndu-î speranța, acest dar din cutia Pandoriei, că la Domnul viitor își va căpăta dreptate; căci e de luat sama că pricinile semănau cu pînza Penelopei; ele nu se mai curmau, ci se încurcau din Domn în Domn, și pre Domni îi schimba des mazilia sa și ștreangul!» Tabloul este cam întunecos, însă din nefericire el nu este de cît prea adevărat, și este bine ca generațiile actuale să cunoască ce a fost altă dată, pentru a prețui mai bine instituțiile de care ne bucurăm astăzi. Această tristă stare de lucruri a ținut pînă la Regulamentul organic, care celdintîi a așezat bazele societății moderne. Eată cum se exprimă acest Regulament, în privința autorității lucrului judecat, făcînd să înceteze pentru viitor scandalurile din trecut:

«Spre conținerea însemnatelor nepriinți a inoierii judecăților și a necuviințelor care urmează prin nestatornicia celor judecate și a proprietății, precum și improspătarea de necurmăte pricină, care învecinînd prigonirile, au înriurire și asupra caracterului, se legiuiește: că ori-ce pricină hotărîtă de Divanul domnesc, a cărui judecată va fi întărită de Domn, este în veci curmată și nu se va putea inoi la nici o întemplantare, nici în vremea Domnului aceluia, nici de către urmașii lui⁽¹⁶⁾».

Aceste sunt presumpțiile legale, pe care art. 1200 le citează *exempli gratia*⁽¹⁷⁾. Mai sunt însă și altele, căci textul nu este limitativ. Ast-fel este, de exemplu, presumpția că bărbatul este tatăl copilului zămislit în timpul căsătoriei (articolul 286)⁽¹⁸⁾; presumpția că omul nu și dă seama de

actele sale înainte de împlinirea vârstei de 21 de ani (art. 342, 434)⁽¹⁹⁾; presumpțiile statornice de art. 754, 756, 967, § 2, 1024, 1432, 1434, 1435 C. civ., etc.

Codul de comerț stabilește de asemenea mai multe presumpțiuni legale. (Vezi, de exemplu, art. 42, 48, 57, 82, 286, 374, 375, 310, 418, 424, 480, 624, 645, 722, 792 din acest Cod, etc.)⁽²⁰⁾.

Am terminat cu principiile generale relative la presumpțiile legale. În studiul viitor mă voi ocupa despre puterea probatorie a presumpțiilor legale.

D. Alexandresco

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ (JURISPRUDENCE ROUMAINE)

Curtea de casație, secția I Cour de cassation, 1° chambre
7 Martie 1901 7 Mars 1901

Președenția D-lui Al. Gianni, Conseiller
Vasile D. Lăzăroiu cu Anton
Apostolu

Présidence de M. le Conseiller Al. Gianni
Basile D. Lazaroïu contre
Anton Apostolu

Hotărîri — Diferite jurnale
încheiate în timpul procesului.
Dacă trebuiesc reproduse în ho-
tărîre sa și numai menționate.

Jugements.—Divers jugements
rendus pendant que l'instance
est engagée.—S'ils doivent être
reproduits ou s'il suffit qu'il
en soit fait mention dans le
jugement qui tranche le diffé-
rend.

Plată.— Convențiune.— Ne-
stipularea locului unde are să
se facă.—Unde se face în ase-
menea cas.—(Art. 1104 C. c.).

Paiement.—Convention.—O-
mission d'indiquer le lieu où
se fera le paiement.—Où se
fait-il dans ce cas.—(Art. 1104
du Code civil; 1247 français).

Recusare.— Casație.— Dacă
se poate face un motiv de casare
din recusarea unui judcător
când nu a fost propusă la in-
stanța la care a luat parte

Récusation.—Cassation.—Si
l'on peut en former un motif
de pourvoi, alors qu'elle n'a
pas été proposée devant l'ins-
tance dont fait partie le juge.—

(16) Afară de Austria, Olanda și Spania, în care majoritatea este hotărîtă la 24 și 23 de ani, mai toate celelalte legislații fixează vârsta legiuată la 21 de ani. Cpr. art. 2 din noul Cod german și nota lui R. Saleilles în *Bulet. de législ. comparée*, anul 1900, p. 327 urm.—În dreptul musulman, majoritatea, *bulugh*, se constată prin aparența vizibilă a semnelor următoare: 1° Prin ejaculațiunea spermatică la băieți și prin apariția regulilor la fete; 2° Prin creșterea părului la părțile genitale. Părul de subsoară și barba nu sunt semne ale majorității. În lipsa semnelor mai sus arătate, băieții sunt majori la 15 ani, ear fetele, la 9 ani. Cpr. *Le droit musulman exposé d'après les sources* de N. Tornauw (trad. Eschbach, 1860), § 8, p. 82. Și la Romani, în vechime, Sabinienii voiau ca omul să fie puber după desvoltarea puterii corporale și capacitatea de a procrea (v. *Ulpiani Regul.*, § 28. *De tutelis*, tit. 11), însă Justinian urmînd, în această privință, părerea Proculianilor, fixează pubertatea la 14 ani împliniți pentru bărbați, și la 12 ani pentru femei, fiindcă moravurile nu mai permiteau inspecțiunea trupului. Instit. Pr., 1, 22, și Cod, L. 3, § 60.

(20) Cpr. Lyon-Caen et Renault, *Dr. comm.*, III, 84.

(16) Art. 364 Regul. organic al Moldovei.

(17) Cpr. Mareadé, V. art. 1350, No. 2, p. 157. Laurent, XIX, 612. Arntz, III, 397. Larombière, V, art. 1350, No. 7. Demolombe, XXX, 256. Acolas, II, p. 956. Fuzier-Herman, III, art. 1350, No. 7. Aubry et Rau, VIII, § 750, p. 162, text și nota 1, și toți autorii.

(18) Cpr. art. 1591 urm. C. german din 1896.

acel judecător.—(Art. 285 Pr. civ.).

1. Legea nu prescrie sub pedeapsă de nulitate ca hotărîrea să reproducă toate jurnalele încheiate înainte de pronunţarea hotărîreii, fiind suficientă numai menţionarea acestor jurnale.

2. Plata se face la domiciliul debitorului dacă prin convenţiune nu s'a stipulat locul unde ea urmează să se facă.

3. În cazul de recusare a unui judecător nu se poate face un mijloc de casare de cât atunci când ea a fost propusă în instanţa la care judecătorul era chemat a lua parte.

Art. 285 du nouveau code de procédure civile).

1. La loi ne prescrit pas, sous peine de nullité, que le jugement définitif reproduise tous les jugements rendus antérieurement; il suffit qu'il y en soit fait mention.

2. Le paiement se fait au domicile du débiteur, toutes les fois que l'on n'a pas stipulé le lieu où il se fera.

3. La récusation des juges devant être proposée devant l'instance à laquelle ils sont attachés, on ne peut former, à ce sujet, un motif de pourvoi, que si cette condition a été observée.

Decisiunea 112/901.— Respins recursul făcut de Vasile D. Lăzăroiu, contra sentinţei trib. Prahova, secţia II, No. 173/900 în proces cu Anton Apostol.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier G. Liciu ;

Pe d-nii avocaţi I. Brătescu şi N. Ionescu din partea recurentului Vasile D. Lăzăroiu în desvoltarea motivelor de casare ; şi

Pe d-l M. Antonescu, din partea intimatului Anton Apostol, în combateri.

Deliberând,

Asupra primului motiv de casare invocat :

I. «Violarea art. 118 şi urm. din Cod de procedura veche, de oare-ce jurnalul de admiterea apelului nu poartă dat şi citit în şedinţă publică, nici are data când s'a pronunţat, ceia ce constituie o nulitate a judecăţii».

Având în vedere că motivul este inesact în fapt, căci jurnalul poartă data de 11 Mai 1900, şi într'ensul se face menţiune că s'a pronunţat în şedinţă publică ; că prin urmare acest motiv este nefondat.

Asupra motivului al II-lea de casare :

II. «Hotărîrea nu reproduce tot ce s'a petrecut şi prin aceasta violează dispoziţiile legii de procedură prin care se dispune că o hotărîre trebuie să conţină tot ce s'a petrecut, iar nu numai să trimeată la număr de jurnal, ast-fel că hotărîrea este chiar nulă şi neavenită necoprinzând toate faptele şi lucrurile petrecute în şedinţă».

Considerând că legea nu prescrie sub pedeapsă de nulitate ca hotărîrea să reproducă toate jurnalele încheiate înainte de pronunţarea hotărîreii ; menţiunea acestor jurnale numai, este suficientă ; că prin urmare şi acest motiv nu este fondat ;

Asupra motivelor III şi IV-lea de casare :

III. «Eroare grosieră de fapte şi rea interpretare a

actelor dintre părţi de oare ce actul coprinde clause şi dispoziţii de care tribunalul n'a voit să ţie socoteală şi numai aşa a putut să dea câştig de cauză părţii adverse şi în adevăr în act se prevedea că dacă la termen nu va plăti chiria, contractul este de drept resiliat şi cu toate acestea tribunalul totuşi a dat câştig părţii adverse».

IV. «Violarea art. 1020, 1114, 1115 C. c. şi 604 Pr. c. şi rea aplicare şi interpretare a art. 1104 C. c. de oare ce trib. dă câştig de cauză părţii adverse, pe cuvânt că nu se prevedea în act, unde să se facă plata când în realitate partea adversă cunoştea unde şez de oare ce, trei ani de a rëndul mai înainte 'mî plătise arenda şi chiria la locuinţa mea, iar acum numai din rea voinţă n'a voit să'mî plătească, lucru asupra căruia nici n'a voit să se pronunţe tribunalul».

Având în vedere că prin convenţiunea a cărei resiliere se cere prin acţiunea de faţă, Ion C. Cireşeanu, fostul proprietar al moşiei Vênăta, devenită prin cumpărătoare proprietatea recurentului V. Lăzăroiu, a concedat lui Anton Apostol dreptul de a face pe această moşie un canal prin care să ducă din râul Teleajen apa necesară la o moară a sa, drept concedat în schimbul unei plăţi anuale de 120 lei ce s'a stipulat a se achita la 29 Iunie în fie-care an şi pe care drept recurentul prin actul de cumpărătoare moşiei de la Cireşeanu a fost obligat a-l respecta ;

Având în vedere că recurentul a cerut resilierea acestei convenţiuni pe motiv că intimatul nu s'a conformat obligaţiunii ce şi luase prin acea convenţiune de a plăti regulat dreptul de concesiune pe care nu l'a achitat pe trei ani din urmă şi anume pe 1897, 98 şi 99 ;

Considerând că tribunalul constată că prin convenţiunea intervenită între părţi nu s'a stipulat locul unde trebuie să se facă plata anuală acestui drept de concesiune ;

Că în acest cas, după dispoziţiunile art. 1104 C. civ., plata trebuie a se face la domiciliul debitorului Anton Apostol ;

Considerând că tribunalul constată în fapt că recurentul Lăzăroiu n'a dovedit cu nimic că s'a prezentat la domiciliul debitorului Anton Apostol pentru a-i cere plata arende şi nici că l'a somat a-i face această plată, că din contra, Anton Apostol, văzând că Lăzăroiu nu s'a prezentat a-i cere plata arende a consemnat sumele datorite sub recepisele administraţiunii financiare Prahova cu No. 5074. 533/98 şi 4955/99, pe care, când a fost chemat în judecată le-a prezentat înaintea judeului de ocol ;

Considerând că faţă cu aceste constatări cu drept cuvânt tribunalul a respins cererea de resiliere şi aşa fiind nu poate fi vorba de eroare grosieră de fapte şi violarea textelor de lege citate în sus arătatele motive de casare ;

Asupra motivului al V de casare :

V. «Exces de putere ; de oare ce trib. pentru ca să dea câştig de cauză părţii adverse invoacă de la sine motive şi fapte care nu s'a propus de părţi, cum este

motivul că nu a știut unde șed eu; ceia ce nu s'a invocat de părți».

Considerând că din momentul ce în virtutea citatului articol 1104 plata trebuia a se face la domiciliul lui Anton Apostol, cestiunea de a se ști dacă numitul debitor știa sau nu locuința creditorului nu prezintă nici o importanță, căci nu de la această împrejurare de fapt depinde soluțiunea procesului și prin urmare și acest motiv este nefondat;

Asupra motivului al VI și ultim de casare.

VI. «D-1 judecător Cireșeanu, care a luat parte la judecarea acestei sentințe ce se află atacată cu recurs, este rudă cu autorul unuia dintre părțile litigante (nepot de frate)».

Considerând că din dispozițiunile art. 285 din Pr. civilă, rezultă că în cazul de recursare a unui judecător nu se poate forma un mijloc de casare, de cât atunci când ea a fost propusă în instanță la care judecătorul era chemat a lua parte;

Considerând că este constant în specie că o asemenea recusare n'a fost propusă înainte tribunalului a cărui hotărâre se atacă cu recurs;

Considerând că ast-fel fiind și acest motiv este nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

Judecătoria Ocolului Strehaia

21 Februarie 1901

Anica Gheorghe Bădescu și alții cu Ecaterina Nicolae St. Dumitrică și altul

Testament. — Eroare asupra numelui al legatarului. — Dacă atrage nulitatea testamentului.

Testament. — Solemnitate. — Sensul solemnității.

Testament autentic — Identitatea testatorului. — (Art. 13 din legea autentificării actelor).

Testament autentic. — Constatarea în proces-verbal că cerințele legii s'au îndeplinit. — (Art. 862 Cod civil; art. 10 din legea autentificării).

Competință. — Dacă judecătorii de ocol sunt competenți a decide că un testament autentic este valabil.

Acțiune. — Dacă se poate trece de la o acțiune la alta.

Partagiū. — Când se poate împărți averea lui decujus. — Dacă se poate împărți averea unui absent.

Acțiune. — Dacă două patrimoniū pot face obiectul unei singure acțiuni.

Justice de paix de Strehaia

21 Fevrier 1901

Anne Georges Basesco et autres contre Catherine Nicolas St. Demetrica et autre

Testament. — Erreur sur le nom du légataire. — Si elle entraîne la nullité du testament.

Testament. — Solennité. — Signification.

Testament. — Identité du testateur. — (Art. 13 Loi de l'authentification des actes).

Testament authentique. — Mention faite dans le procès-verbal, que les prescriptions de la loi ont été observées. — (Art. 862 du Code civil; 972 français; art. 10 Loi de l'authentification des actes).

Compétence. — Si les juges de paix ont la compétence de statuer sur la validité d'un testament authentique.

Action. — Si l'on peut passer d'une action à une autre.

Partage. — Quand peut-on se partager les biens du decujus. — Si l'on peut se partager les biens d'un absent.

Action. — Si deux patrimoines peuvent former l'objet d'une seule action.

1) L'erreur, commise par le

asupra numelui de botez sau de familie al legatarului nu atrage nulitatea dispoziției dacă judecătorii au suficiente elemente pentru a determina persoana gratificată, și numai când nu ar fi nici un indiciu pentru a decide care este persoana ce testatorul a înțeles a gratifica, dispoziția fiind întunecoasă, va fi considerată ca neavenită.

2) Testamentul este un act solemn în acest sens că nu poate să existe fără un act scris și fără îndeplinirea formelor prevăzute de lege.

3) La testamentele autentice, judecătorul chemat a da autenticitatea este ținut să constate identitatea testatorului prin mijloacele arătate al art. 13 din legea pentru autentificarea actelor.

Ast-fel este suficient dacă identitatea a fost constatată printr'un certificat liberat de autoritatea comunală a locului unde testatorul și are domiciliul sau reședința.

4) Mențiunea în procesul-verbal de autentificare a unui testament cum că testamentul a fost citit din cuvânt în cuvânt și că testatorul întrebă a declarat că testamentul ce s'a citit este al său făcut din libera sa voință și cu al său consimțământ, și scris de cutare persoană care a semnat ambele exemplare este o garanție că formulitățile cerute de lege au fost îndeplinite.

5) Judecătorii de ocol sunt competenți a statua, pe cale incidentală de apărare într-o acțiune în revendicarea unei moșteniri, dacă testamentul autentic opus de partea ce deține averea ce se reclamă, îndeplinește sau nu condițiunile cerute de lege pentru validitatea lui.

testateur, en écrivant le nom de baptême, ou le nom de famille du légataire, n'entraîne pas l'annulation de la disposition testamentaire, toutes les fois que les juges ont des éléments suffisants pour établir l'individualité de la personne gratifiée; ce n'est que dans le cas où il serait impossible de décider quelle personne le testateur a voulu gratifier, que la disposition testamentaire sera considérée, à cause de son obscurité, comme non avenue.

2) Le testament est un acte solennel, en ce sens qu'il doit être fait par écrit et en observant les règles prescrites par la loi.

3) Le juge, appelé à authentifier un testament, est tenu de s'assurer de l'identité du testateur par les moyens indiqués par l'art. 13 de la Loi pour l'authentification des actes.

L'identité est suffisamment constatée par le certificat délivré par l'autorité communale du lieu du domicile ou de la résidence du testateur.

4) Le constat du juge, dans le procès-verbal d'authentification d'un testament, que le testament a été lu d'un bout à l'autre, que le testateur a déclaré, sur interpellation, que le testament, qui lui a été lu est son testament, qu'il a été fait de son bon gré, en toute liberté d'esprit, et avec son consentement, et qu'il a été écrit par telle personne qui a signé les deux exemplaires, constitue une suffisante garantie que les formalités, prescrites par la loi, ont été observées.

5) Les juges de paix sont compétents pour statuer, incidemment et à l'occasion d'une action en revendication d'une succession, sur la question de savoir si le testament authentique, dont se prévaut la partie qui détient les biens successoraux, est fait, ou non dans les conditions, prescrites par la loi, pour sa validité.

1) Eroare comisă de testator

6) Orî ce acțiune 'și are definițiunea și procedură ei particulară și nu poate primi două deosebite calificative.

Ast-fel, părțile având un alt rol în acțiunea în revendicare de cât în acțiunea în împărțea, nu se poate trece de la o acțiune la alta.

7) Nu se poate veni la împărțea unei averi până ce decuș nu este încetat din viață.

Ast-fel nu se poate veni la moștenirea unui absent până nu s'o dovede încetarea lui din viață.

8) Două patrimonii deosibite nu pot face obiectul unei singure acțiuni.

6) Toute action a sa définition et sa procédure particulière et ne peut recevoir deux dénominations différentes.

Ainsi, le rôle des parties étant tout autre dans l'action en revendication que dans celle en partage, on ne peut passer d'une de ces actions à l'autre.

7) On ne peut se partager les biens de quelqu'un avant son décès.

Ainsi, on ne peut hériter d'un absent tant que l'on n'a pas prouvé son décès.

8) Deux patrimoines distincts ne peuvent faire l'objet d'une seule action.

Judecata,

Asupra acțiunii pornită de Anica Gheorghe Bănescu, Ioana Const. Bogoe, Stoica Matei Șică cu autorizațiunea soților lor Gg. Bănescu, Const. Bogoe și Matei Șică, Ion C. Stancu și Nicolae Popescu, prin petițiunea înregistrată sub No. 10153 din 1899 contra Ecaterinei Nicolae St. Dumitrică și Nicolae St. Dumitrică, soțul său pentru avere de moștenire;

Ascultând susținerile părților și având în vedere actele prezentate;

Având în vedere că, prin acțiune reclamanții în calitate de colateralii ai defunctului Costache Drăgoiș, pretind de la pârâtă să lase în a lor proprietate și posesiune averea notată în petițiunea introductivă;

Având în vedere că, defendorii înainte ca reclamanții să și dovedească calitatea lor de erezi ai lui C. Drăgoiș le opune testamentul acestuia autentic la No. 379, întărit de tribunalul Mehedinți la 20 Martie 1893;

Având în vedere că, reclamanții la prezentarea acestui act au opus: 1) că, pârâtă nu este persoana instituită ca legatară; 2) că, în orî-ce cas testamentul este nul pentru că magistratul care a procedat la autentificare nu s'a încredințat de identitatea lui C. Drăgoiș și 3) că, formele nu sunt îndeplinite în ce privește constatarea consimțământului acestuia;

Având în vedere că, în drept eroarea comisă de testator asupra numelui de botez sau de familie al legatarului nu atrage nulitatea dispozițiunii dacă judecătorii au suficiente elemente pentru a determina persoana gratificată; și numai când nu ar fi nici un indiciu pentru a decide care este persoana ce testatorul a înțeles a gratifica, dispozițiunea fiind întuneacă, va fi considerată ca neavenită; (Aubry et Rau § 657, pag. 472. — Laurent XIII, pag. 490. — Dim. Alexandrescu, vol. 4).

Având în vedere că, în fapt, Costache Drăgoiș, instituit legatară după cum reese din copirinsul testamentului, pe Catrina David Sultana, minoră, pe care densusul a crescut-o și care a trăit și aflat în casa sa până la încetarea lui din viață;

Având în vedere că, din actul de naștere al acestor copii înscris la No. 30 pe anul 1873 la Primăria comunei Strehaia, reese că în acel an s'a născut din căsătoria lui David Stanciu Fira și soția sa Sultana două copii dintre care uneia i-a dat numele de Ecaterina;

Având în vedere că, în fața acestor acte s'a cerut, și judecata a admis pentru ambele părți să se stabilească dacă pârâtă este persoana gratificată;

Că, martorii Predoiș, Briceag, Nicolae Răceanu, Nicolae Sănduță și Nicolae Cioclov, audiați de judecată sub puterea jurământului conform art. 196 Pr. civ. afirmă că pârâtă este aceea ce a fost crescută de Costache Drăgoiș, căci au văzut-o în casa acestuia pe când numitul trăia; că, se dedău une-orî în vorbă cu Drăgoiș despre fată și acesta o lăuda că e bărbată și le spunea că o s'o lase moștenitoare; că, această fată este aceea care a rămas și după moartea acestuia; că, în fine, pe părinții fetei i-au cunoscut și se numeau unul David iar femeia Sultana;

Că aceste aratări ale martorilor stabilesc că pârâtă este copila pe care C. Drăgoiș o arăta în testamentul său sub numele de Catrina David Sultana;

Că, era și natural să-i dea pârâtei acest nume testatorului pentru că în limbajul lor, locuitorii de la sate numesc pe consătenii lor, nu după numele oficial înscris în acte, ci după numele ambilor părinți, orî soț și soție, etc.; ei zic bună oară cum în specie: Catrina David Sultana, adică Catrina fiica lui David și a Sultanei; orî dacă un sătean s'a însurat, îl chiamă David al Sultanei, se înțelege David bărbatul Sultanei; și aceasta este foarte adevărat pentru că vedem zilnic asemenea porecle și, în specie este evident că așa a fost pentru că numai așa se explică cum de se întrunesc în persoana Catrinei în ambele acte numele său, al tatălui și mamei sale, coroborate și cu vârsta numitei;

Că, în afară de aceste certe circumstanțe, un indiciu iarăși grav, precis și concordant cu cele-lalte este și împrejurarea că, instituită are în mână sa testamentul pe baza căruia a posedat averea testată, iar reclamații de și au privit la această stare de lucruri petrecută sub ochii și în comuna lor, nu s'au ridicat cu pretenții contrări de cât astă-zî după 7—8 ani de la moartea rudei lor și nu par că contestă atât identitatea Catrinei cât stăruesc în anularea testamentului;

Că, acest concurs de dovezi risipește orî-ce bănuială asupra identității instituitei pentru că și în afară de arătările martorilor, însăși din împrejurările arătate în testament se poate decide cine este legatar și testamentul trebuie privit ca valid și pârâtă persoana care s'a înțeles a fi gratificată de decuș, și ast-fel trebuie împlinită ultima lui voință; iar arătările martorilor Ion Amza Ionașcu și cei-lalți propuși de reclamanți, consemnate în procesul-verbal de audiență, cată să fie înlăturate pentru că monotonia afirmațiunilor lor face să se vadă o înțelegere luată de mai înainte cu instrucțiunii cântate pe acelaș ton; oamenii din comuni deosebite, nici unul din acelaș sat cu defunctul și nici între ei aleși după faimă, ei cunoscuți judecătoriei ca martori de meserie, nu poate inspira nici o încredere iar declarațiunile lor nu pot fi crezute;

2. In ceea ce privește cel d'al doilea motiv:

Având în vedere că, în drept, testamentul este un act solemn în acest sens că nu poate să existe fără un act scris, și fără îndeplinirea formelor prevăzute de lege; că un testament poate fi olograf, autentic sau mixtic; că, autentic este acela care s'a adevărit de judecătorul competente, și făcut cu solemnitățile cerute de lege; că, judecătorul este ținut să constate identitatea părții prin mijloacele arătate la art. 13 din legea pentru autentificarea actelor care pune la îndemână magistratului ce instrumentează, între altele și certificatul eliberat de autoritatea comunală unde cel care își face actul își are domiciliul orî reședința de fapt; certificat care s'a și produs și este eliberat de comuna unde stetea în acel timp C. Drăgoiș;

A susține că nu a fost suficient pentru a se stabili identitatea lui Drăgoiș, este în contra literei legii; dacă în fapt, ar fi fost o altă persoană ce se prezenta tribunalului, întrebarea este atunci cum se face că C. Dră-

goi, semnează propriu, iar semnătura sa reclamații nici n'au căutat s'o conteste și această împrejurare stabilește și mai mult că cel care testa și era în fața magistratului era C. Drăgoi; ;

3. Că în ce privește cele-Palte forme :

Având în vedere că, întru cât, prin procesul verbal de autentificare se constată că testamentul a fost citit din cuvânt în cuvânt, și în urma întrebărilor ce i a făcut testatorului, acesta a declarat că testamentul ce s'a citit este al său, făcut din libera sa voință și cu al său consimțământ, că actul este scris și redactat de D-nu Gh. Ignătescu, care a semnat ambele exemplare etc.; — cerințele legii sunt îndeplinite și că mențiunea lor în procesul verbal de autentificare este o garanție că ele s'au îndeplinit; — (art. 862 Cod. civ. și art. 10 din legea pentru autentificarea actelor; Marcadé, IV, p. 25; —)

Având în vedere că, cu mai mult cuvânt pe cale incidentală de apărare asupra acestor contestațiuni judecătoria de ocol sunt competenți a statua, pentru că actul produs nu escade competența acestor instanțe în ce privesc valoarea averii testate și pentru că nu se aduce nici o știrbire ierarhiei în ordine judecătorească; susținerea că tribunalul singur este competent a statua asupra actului autentificat de el nu se întemeiază pe text de lege, de oare-ce prin articol 68 din legea pentru judecătoriile de pace numai când se atacă titlul executor pus pe asemenea acte contestațiunea urmează a se adresa la judecătorul care a autentificat actul; ceea ce în specie n'are loc ;

Având în vedere că, în subsidiar, reclamații au mai propus că, dacă se va decide că pârâta este bine instituită legatară, atunci să se urmeze în acțiunea de față procedura pentru eșirea din indivisiune asupra averii rămasă de la Ion Drăgoi, și asupra averii testate femeii Stanca de soțul ei C. Drăgoi prin același testament ;

Având în vedere că, ori-ce acțiune 'și are definițiunile ei : de revendicare, posesiune, împărțeală, etc., și ori-ce acțiune nu poate primi două deosebite calificative, pentru că una este procedura la un fel de acțiune și alta la cea-l'altă; una ordinară, alta sumară; un rol au părțile în acțiunea de revendicare și altul în cea de împărțeală ;

Că, în specie, chiar de s'ar putea trece de la procedura acțiunii în revendicare la aceea pentru partagi, totuși pârâta în fapt nu este în indivisiune cu reclamații pentru că asupra patrimoniului lui C. Drăgoi, dânsa se găsește codevălmasă cu soția acestuia, instituită și ca legatară pe cea-l'altă parte din averea născutului defunct și ei nu pot reclama această porțiune pentru că nu sunt erezi ai acestia; iar Stanca trăește, căci de și absentă din comună, dusă unde nu se știe de mai mult timp, însă ea este presupusă că trăește, până la proba contrarie; și știut este că nu se poate veni la împărțeala unei averi până ce decujus nu este încetat din viață, de oare-ce nu e avere de moștenire și nu e deschisă succesiunea ;

Că, s'a mai susținut că în ori-ce cas pe lângă averea acestora în mâinile și posesiunea defendoarei se mai află și averea lui Ion Drăgoi, care a stat neîmpărțit cu C. Drăgoi ;

Având în vedere că, două patrimoniul iarăși nu pot face obiectul unei singure petițiuni, pentru că unii sunt chemați la o moștenire, alții la alta, iar cu pârâta dânsii n'au ce împărți, pentru că ea nu moștenește pe I. Drăgoi, iar dacă dânsa deține, atunci o altă acțiune în revendicare pentru această avere cată să se pornească, în interesul administrațiunii justiției și acela al legii timbrului.

Având în vedere și cererea de cheltuieli de judecată pretinse de defendori, justificată prin străgăniile ce li s'au adus pe la instanță, transportul lor din o altă comună și plată de avocat, după importanța cauzei,

judecata în apreciere le fixează la suma de douăzeci lei.

Văzând și articolul 146 Pr. civilă.

Pentru aceste motive, respinge acțiunea, etc.

(s) Aurel Alexandrescu.

Despre aducerea la îndeplinire a ordonanțelor de adjudecare

O lucrare care pare a nu fi tocmai lămurită, întru cât privește modul de aducere la îndeplinire, e executarea ordonanțelor de adjudecare.

Un caz recent, o reclamațiune adresată contra unui portărel asupra modului de executarea unei ordonanțe de adjudecare, ne-a dat ocazia să ne ocupăm și de acest caz.

Faptul se presintă ast-fel :

A. Cere de la portărei, în baza unei ordonanțe de adjudecare investită cu formula executorie și a autorizațiunei date de tribunal, punerea sa în posesiunea imobilului prevăzut în titlul său executoriu, adică în ordonanța de adjudecare. Portărelul delegat cu lucrarea, după ce se conformă legii și în urma termenului de 8 zile libere acordate celui somat, se duce după o nouă stăruință a posesorului titlului executor să'l pue în stăpânirea imobilului cumpărat. La imobil, portărelul găsește pe cel somat, vechiul proprietar, care nu face nici o obiecțiune, dar care nu ocupa el însuși imobilul și găsește tot-odată și pe un altul, care ocupa imobilul în calitate de chiriaș.

Portărelul conform stăruinței adjudecatărilor imobilului, care cerea nu numai de drept, dar chiar și de fapt, să fie pus în stăpânirea imobilului adjudecat asupra sa, invită pe acel chiriaș, să părăsească imobilul, și la refuzul său categoric, procede imediat conform art. 599 Pr. civ. la evacuarea imobilului, scoțând pe calea publică toată averea mobilă a celui chiriaș. De aici, reclamațiune din partea chiriașului, contra portărelului, care ar fi abuzat de autoritatea sa.

Ast-fel fiind cazul, naște acum întrebarea, dacă portărelul bine sau rău a procedat, expulsând din imobil pe acel chiriaș ?

Noi credem că portărelul a procedat în mod legal, atunci când a expulzat din imobil pe chiriaș.

În adevăr, legiuitorul a prevăzut cazul, și prin art. 506 al. 4 din Pr. civ. somează pe toți acei cari ar pretinde veri-un drept de chirie, privilegiu sau ipotecă, ca înaintea adjudecării să a-rate tribunalului pretențiile lor, sub pedeapsă de a nu li se mai ține în seamă.

Ori în specie, chiriașul nu se presintă înain-

tea tribunalului pentru a-și valorifica drepturile sale, că tribunalul să vândă imobilul cu respectarea contractului de locațiune, contract care s'ar fi putut discuta chiar în contradictoriu; astfel că imobilul se vinde liber de această clausă, de această sarcină.

Când e vorba însă, de aducerea la îndeplinire a ordonanței de adjudecare, adică de punerea adjudecatarului în posesiunea imobilului cumpărat, atunci chiriașul voeste să i se respecte contractul său și să fie menținut în imobil.

Cu toată dreptatea ce ar avea, sau ar putea să aibă chiriașul, să nu uităm însă un lucru și anume: *că portărelul nu are calitate după lege de a aprecia sau judeca pretențiunile ce s'ar ivi între părți, cu ocasiunea diferitelor urmăriri.* Și ca atare, el nu poate de cât să se conforme cererii cumpărătorului imobilului și să i-l predea în deplina sa stăpânire, pentru a se putea folosi de el. S'ar putea în adevăr ca actele pe care s'ar baza veri-o pretenție oare-care a unei terții persoane, să nu aibă valoare, să fie în tot cazul discutabile și iată-l atunci pe portărel în măsură: *ori de a se institui ca judecător, ori de a nu executa titlul conform legii;* ceea-ce legiuitorul nu a admis și pentru a preîntîmpina aceste neajunsuri, a pus în vederea celor de al treilea, că *ori-ce pretențiune ar avea ei, să o presinte din timp și la locul competente, spre a o formula.*

Nu mai ast-fel se explică în adevăr aliniatul ultim din § 4 al art. 506 Pr. civ.

Și ast-fel fiind, suntem departe de a ne uni cu părerea unora, care susțin că textului ast-fel redactat, nu i s'ar putea da nici o interpretare, nici un rezultat practic; de oare-ce tot conform legii, terții de și nu 'și-au arătat din timp pretențiunile lor, totuși nu ar putea fi executați, de cât după ce pe cale de acțiune principală s'ar obține o hotărîre contra lor. Credem din contră că ordonanțele de adjudecare sunt o-posable terțiilor care posed imobilul vîndut. Și ne unim cu părerea onor trib. Ilfov, secția de notariat, care prin sentința din 27 Noembrie 1881, dice că, terții pot fi executați prin ordonanța de adjudecare, dacă n'au ridicat contestațiune la urmărirea făcută.

Recunoaștem că drepturile reale pe care un terțiu le poate avea asupra unui imobil urmărit, nu se sting prin adjudecarea acelu imobil și că adjudecarea transmite adjudecatarului numai drepturile ce avea și urmăritul asupra lucrului vîndut (art. 565 Pr. civ.).

Dar nu-i mai puțin adevărat, că față cu legea, (art. 506 § 4 al. ultim) toate aceste pretențiuni trebuiesc formulate din timp și la locul compe-

tent; adică înainte de a se adjudeca imobilul și îndreptate tribunalului respectiv. Și terțul, ori câte drepturi ar avea, nu poate să le opue portărelului, agentul care nu judecă, ci numai execută, în urma unei judecăți date.

Și dacă acel terțiu, neglijind interesele sale, ar fi chiar jicnit în drepturile sale, el nu ar avea de cât o singură cale deschisă, aceea a acțiunii principale, contra adjudecatarului noul proprietar, care pentru un motiv poate bine-cuvîntat, nu s'a ținut în seamă, la executare, pretențiunile sale. Chiar obligațiunea impusă de lege prin art. 1441, C. civ. nu poate fi opozabilă, întru cât din timp și la locul în drept, nu s'a formulat. Legiuitorul a avut în vedere incontestabil și interesele concurenților. În adevăr, se poate ca un concurent amator de a cumpăra o casă, să nu mai concureze, întru cât ar avea cunoștință, că trebuie să respecte un anumit contract de locațiune, cu anumite condițiuni, și pentru un anumit termen.

De asemenea se poate ca adjudecatarul unui imobil, să nu respecte un contract de locațiune, ca fiind făcut, de ex. de o persoană care nu avea capacitatea legală.

Ast-fel că și desdaunările de care menționează art. 1444 C. civ. tot instanța în drept, trebuie să le recunoască, după o judecată dată.

Rezumându-ne aci, credem că ordonanța de adjudecare, fiind opozabilă și terțiilor și întru cât terții nu și-au prelevat drepturile lor din timp, și înaintea instanței în drept, ei față cu acea ordonanță, pot fi executați, întru cât prin ea, nu li s'a recunoscut vre-un drept.

Așa că portărelul, procedează credem, în mod legal, când față cu o ordonanță de adjudecare, evacuând imobilul pentru a-l preda adjudecatarului, expulsează din imobil pe chiriași cari nu și-au prelevat din timp și înaintea instanței în drept, drepturile lor.

Arthur G. Slon

BIBLIOGRAFIE

A apărut :

Revisuirea Codului de Procedură civilă

de

G. G. MIRONESCU

Doctor în Drept de la facultatea din Paris
Licențiat în litere și filosofie, fost magistrat

ADVOCAT

Se găsește pe preț de 4 lei la Tip. Gutemberg
— 20, str. Doamnei, 20 —